



Եղիշե Չարենց

Վահան Տերյանի հիշատակին

I

Վահան Տերյան, ինչպե՞ս երգեմ հիշատակը քո,
Թող լուռ փովի հիմա իմ դեմ անույս երեկո:
Սրտիս վրա իջնի թող մութ մի ամպի քուլա,
Քամին բերե թող մահվան բոթ ու անձրևը լա:
Եվ թող թափվեն շուրջս աշնան տերևներ դեղին
Եվ գարդարեն, Վահան Տերյան, քո անցած ուղին
Ու մշուշում տխր՝ւր երգով բյուրավոր զանգեր
Թող օրհներգեն թախսիծը քո, իմ հեռու ընկեր...

II

Դու արդեն հեռացել ես, աշխարհում էլ չկաս դու,
Ու լռել է երգը քո արդեն հիմա,
Բայց զգում է սիրտս, որ նորի՛ց կգաս դու,
Երբ իջնի գիշերը ու անձրևը լա:

Երբ իջնի գիշերը ու անցած հուշերը,
Անցածի փշերը դառնորեն խոցեն
Ո՛րբ, մենակ կգաս դու և կերգես քո սերը,
Որ վերջի՛ն մեր սերն է աշխարհում գուցե:

Որք, մենակ կգաս դու և նորից քո երգը
Կվառն սրտում մեր կարոտանք ու սեր.
Անարև սրտում մեր կվառն քո երգը
Երագներ անմար ու ցնորքներ լուսն:

Եվ նորից կգգանք, որ մեր սրտին դու մո՛տ ես,
Մորմոքող հրի՛ պես մեր հիվանդ արյան,
Որ լուսն երգին քո մեր հոգին կարոտ է,
Օ, հեռու ընկեր իմ, օ, Վահան Տերյան...

III

Դու լուսն, անցար ու չկաս:
Դու թեթն, անմարմին, անծիր:
Դու ուրի՛շ խնդության երագ:

Դու սրտում մեր ընդմիշտ վառեցիր
Կրակներ անմար ու թաքուն:
Փռեցիր լուսավոր գանձեր:

Եվ երբե՛ք, երբեք չի աղոտի
Քո կանթեղը խավար մեր հոգում
Քո կանթեղը հեռո՛ւ կարոտի: